тъй тихо, тихо шумолиш
и как тъй горестъ в'гадаеш
нехотица си веселиш
струя прохлада
и пъстъ в'горестни мечти.
ми дъхай
в'тръхо смутивий
сърци съмъ
радостъ тръпи
далеко разчеси.

1854

Пред мъсец марта
овчерска млада
в'гора ливада
Овцъ въвеси.

Сема пасеше
облак тъмен
с'студен дъжд съмъ
въведе роси
помамва стадо
и го прибира
но не напира
агнец'о въда
нище не знае
въздъх чегрушка
дъмси струка
кит кладенца
и я съгледа
до пъзет тръгнива
с'дъжд
кълае изтива
свой съпъще
ах домилай,
горкото дъте
и се завтече
взе го в'ръце
дъждъ я плесна
по тя отива
с'глава покрива
главей си гоеч
и го вагаея
кет'ново чадо
на свойто стадо
под овчаре.

1853

Поет и слуга
(по Пушкина)

поет на пира въцарова
Захласнато си свирепа
и пъсне. а около него
пъсне
надута сган, непросвътена,
халосано го слушаше.
и равнодушно и студено
напъщено му мъчаше.
Не трпеха са и не видъха са,
хейдо кога щеш глушиш?—
дая са, аче и растъха са
пелтъкът недъвий, вир.
Я чуй ти тъста пъсен ясна,
какъв я запъзвеам ам...
но на какви слуги тя,
на пъща ух далеч ни уши?
Ни село гъсата скрибучи
кат' свещарев чародъй?
Каква нам полза от тоя чеп?—
кет' въздух пъсен му свободна
но като въздух и безплодна.

Поет
—Мъчни халосаний народ
слуга на пъщи-чи плюта
на чуждите роб и пелтък,
на чуждо воля подъренък,
нещо из твойт бабарлък,
на слушни думи безсловесни
не сиш пъщий сим небесни
ами си червей земедънний,
що гледа само днес за днес!
За тебе полза чвеа—на вес.»
На равно с'камък водочерпий
пъщи кулиндъ Вервердъски!
Но този мрътвор вогне, вир.—
чо като е?—За тебе, мърне,
по много струва твойто чърне
чо в'него боб си тиварим.
Пъщи от сган
но о, вожествений посланик,
не киптувай, наса сърдиш,
небесний ако си из граник,
ти благосклонен нам бъди;
тъй тъпо душни сми, коварни,
безсрамни, зли, неблагодарни,
Светотълпци, тълпа вси
Клеветници, раби—глупци.